

Udenfor alle ord

Udenfor alle ord
Og de tanker vi sender
Afgrunden er så stor
Men vi tror du falder i levende hænder

Stumme og bange fordi
Dit livslys forbrænder
Om lidt er det hele forbi
Men vi tror du falder i levende hænder

Ord kan ikke beskrive de mange følelser vi rummer i forbindelse med et dødsfald. Ord kan ikke beskrive, det vi føler, og det vi oplever.

Igen og igen må man tage sig i, at tænke som om, at den anden ikke er død. Man tager telefonen for at ringe og fortælle. Man tænker: Det skal jeg huske at sige.
Og i ét øjeblik bliver man igen overvældet af døden, sorgen og savnet. Den anden er udenfor alle ord, og kan ikke længere nås med vore ord eller hænder.

Man vågner om natten, fordi man hørte den anden kalde. Man vågner en morgen og vil liste ud, for ikke at vække den anden. Man vågner om natten med en følelse så stærk af, at den anden ligger ved ens side. Og man tør ikke mærke efter. Bange for igen at møde døden, sorgen og savnet.

Det er som om, at hjernen og kroppen skal have tid. Lang tid. For at vende sig til døden. Tilmed rækker vore ord ikke. Derfor må vi græde. Vores gråd, er vores hænder og ord, der udtrykker vores sorg og savn.

For den der kan græde, er gråd en gave. En gave der ikke kan bruges længe nok!

Sorgen og savnet er søstre, hvem af de to er størst?
Sorgen er sviende smerte, savnet er tomhed og tørst.
Sorgen er vild og voldsom, den river min sjæl itu,
Savnet – Det er din tomme stol, mit "jeg" der mangler et du"